

Barn og gestaltterapi.

I møte med barn er det mye liv: impulsivitet, spontanitet og lek. Dette kjennetegner generelt sett det å arbeide med barn, og gjør det annerledes enn å arbeide med voksne. Tradisjonell leketerapi er i stor grad bygget på fortolkninger, hvor terapeuten er på jakt etter "å forstå" hva som ligger bak barnets lek, hva er det barnet egentlig uttrykker og hva skal man gjøre med det. Gestaltterapeuten er opptatt av det fenomenologiske i leken eller adferden. Med andre ord: Hva skjer her og nå? Hva utspiller seg i vår relasjon og i denne unike situasjonen.

*Vi er først og fremst opptatt av hvordan vi møter barnet, ikke så mye hva som ligger bak leken. Dette kan bety å delta i eller se på barnets lek eller adferd uten å forstå meningen. Det kan også bety å bekrefte barnets opplevelse, utsagn og følelser på ulike **MÅTER**. Terapeuten "holder" barnet i opplevelsen ved for eksempel å gjenta barnets utsagn. "Jo, det er dumt at mamma og pappa ikke bor sammen."*

Det kan være utrolig fristende å lete etter løsninger, særlig i møte med barn som har det vondt.

Beskyttelsesinstinktet til den som er voksen trer gjerne inn. Trøst og bortforklaringer kan være en måte å objektivisere barnet på.

Det vil ofte være foreldrene, barnehagen/skolen eller andre voksne i barnets nærhet som opplever at barnet eller deres vansker med barnet trenger profesjonell hjelp.

Ofte møtes foreldrene og barnet først til en samtale sammen med terapeuten.

Barnets alder avgjør konkret form på denne samtalen. Det snakkes ikke over hode på barnet, men når det er gammelt nok, er det til stede slik at det ikke lager seg fantasier om hva som blir sagt. Videre kan det eksempelvis være at foreldrene blir med i hver 5 time. Her er det ikke noe fasitsvar, men "veien blir til" etter hvert som behovet melder seg. Det kan også være at foreldrene trenger veiledning eller veiledning av barnehage/skole. Kilde: *Den flyvende hollender. Festskrift*, (2002) Oslo: NGI